

Айналама қарасам...

Ғажап неткен тау, дала,
Нұрын төксе Күн көктен.
Ғажап біздің аула да,
Сәби біткен – гүл, көктем.

Қызғалдақтар қыратта
Желбіреді алаудай.
Сыңғыр қаққан бұлаққа
Қараймын көз ала алмай.

Сырласқандай маңаймен,
Шаттанамын, қуанам.
Мұндай сәтте
Қалай мен
Әсерленбей тұра алам?!

Бір іске таңғалам ба,
Бір ғажапты көрем бе –
Дауыл ұйтқып санамда,
Айналады өлеңге.

Бара қалсам көлге де,
Қызықтарды көрем көп.
Бар әсерім кеудеме
Құйылады өлең боп.

Орманда да
Маңыма
Қарай берем елеңдеп.
Қызыққаным
Тағы да
Төгіледі өлең боп.

Бұлбұлға да сайраған
Сүйсінемін жыр арнап.
Байқап жүрмін,
Айналам
Мені ақын ғып шығармақ.

Сұлтан Қалиұлы